

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/519/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514212178
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1514212178.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: Thorpe recovery, s.r.o., IČO: 46 662 324, Stráž č. 8419, Zvolen, zastúpený: JUDr. Juraj Rybár, advokát s.r.o., IČO: 47 252 952, Stráž č. 223, Zvolen, proti odporcovi: Q. K., nar. XX. XX. XXXX, X. L.. Č.. XXXX/XX, A., o určenie neúčinnosti právneho úkonu a o návrh na nariadenie predbežného opatrenia, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03. júna 2014, č. k. 50C/255/2014 - 23, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadal zakázať odporcovi nakladať s nehnuteľnosťou, nachádzajúcou sa v katastrálnom území V., okres V. - stavba so súpisným č. XXX, záhradná chata na parcele č. XXX/XXX, zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom V., odbor katastrálny, najmä previesť vlastnícke právo k nej na inú osobu, založiť ju, zriadiť k nej vecné bremeno alebo dať ju do nájmu tretej osobe. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 102 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. e), f) O. s. p. a vecne tým, že navrhovateľ neosvedčil, že v danom prípade hrozí bezprostredne ujma, keď nepreukázal, že odporca, ktorý je vlastníkom nehnuteľnosti od roku 2012, koná faktické kroky smerujúce k nakladaniu s nehnuteľnosťou. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ návrh na nariadenie predbežného opatrenia odôvodnil iba tým, že ak by v priebehu konania zo strany odporcu došlo k akémukoľvek úkonu, ktorý by sa týkal dotknutej nehnuteľnosti, bol by výkon rozhodnutia ohrozený, neuviedol však, že k takémuto úkonu zo strany odporcu už došlo, pričom však pre nariadenie predbežného opatrenia je potrebné, aby bola preukázaná existencia nebezpečenstva reálne a bezprostredne hroziacej ujmy, ktorá podmienka v danom prípade splnená nebola.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie a navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovieť a súčasne si uplatnil aj náhradu trov konania za tento úkon právnej služby. Namietol jeho nesprávnosť, spočívajúcu v právnom názore súdu prvého stupňa, ktorý za podmienku nariadenia predbežného opatrenia považoval preukázanie ohrozenia výkonu rozhodnutia vo veci samej v takom rozsahu, že navrhovateľ mal preukázať faktické kroky odporcu, smerujúce k nakladaniu s nehnuteľnosťou, nakoľko v reálnom živote nemá možnosť v relevantnom čase sa dozvedieť o takýchto krokoch odporcu, ktorými by bola napr. kúpna zmluva a podanie návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, o čom by sa mohol dozvedieť spravidla až v čase dokonania prevodu a nariadenie predbežného opatrenia by už bolo zbytočné, resp. aj v prípade, ak by ešte nedošlo k povoleniu vkladu vlastníckeho práva v prospech nadobúdateľa, vzhľadom na dĺžku lehôt na rozhodnutie o povolení vkladu a nariadenie predbežného opatrenia je zrejmé, že by bol vklad povolený skôr, než nariadené predbežné opatrenie. Uviedol, že nesprávnosť argumentácie súdu prvého stupňa by sa prejavila pri veciach, ku ktorým sa vlastnícke právo alebo iné vecné právo, neevduje v žiadnej zákonnej evidencii a jediným faktickým krokom smerujúcim k nakladaniu s vecou je uzatvorenie zmluvy alebo odovzdanie veci, pričom navrhovateľ by vôbec nemal možnosť domáhať sa nariadenia predbežného opatrenia. Vytkol súdu prvého stupňa,

že výklad ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, vzťahujúcich sa na predbežné opatrenia, ktorými argumentoval v odôvodnení napadnutého uznesenia, z nich robí obsolétne ustanovenia, pretože navrhovateľom takýchto opatrení stanovuje v podstate nespĺniteľné podmienky. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že súd prvého stupňa nekonkretizoval, aké faktické kroky smerujúce k nakladaniu s nehnuteľnosťou mal na mysli a teda ide len o všeobecné konštatovanie bez konkrétneho, preskúmateľného obsahu, pričom pokiaľ by aj odporca vykonal akési prípravné kroky, z ktorých by bolo možné dedukovať, že sa ešte len chystá s nehnuteľnosťou nakladať, bol by navrhovateľ zrejme poslednou osobou, ktorú by s tým odporca chcel oboznámiť. Uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za nepreskúmateľné najmä vo vzťahu k jeho argumentácii uvedenej v návrhu vo veci samej, v ktorom v súvislosti s návrhom na nariadenia predbežného opatrenia priamo a jasne poukazoval nielen na vzťah blízkych osôb medzi odporcom a dlžníkom navrhovateľa, ale tiež na uznesenie Ústavného súdu SR, pripojené k návrhu (ÚS 366/2013), ktorým bol výslovne ako ústavne konformný akceptovaný právny názor Krajského súdu v Košiciach ohľadne vzťahu konania o odporovacej žalobe a nariadenia predbežného opatrenia o zákaze dispozície s predmetom odporovaného právneho úkonu. Poukázal na to, že súd prvého stupňa sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho argumentmi v prospech nariadenia predbežného opatrenia a ani sa nevyjadril k použitiu uvedeného uznesenia Ústavného súdu SR, pričom zaužívaná judikatúra takýto postup súdu a nedostatky v odôvodnení jeho rozhodnutia považuje jednotne za porušenie základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústav SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého súčasťou je i právo účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany (Ústavný súd SR, sp. zn. IV. ÚS 248/2008, II. ÚS 6/2003, Ústavný súd ČR, sp. zn. ÚS 244/2008, Najvyšší súd ČR, sp. zn. 35Cdo 500/2007, 29 Odo 551/2006).

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne a odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Podľa § 102 ods. 1 veta prvá O. s. p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov, alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskoršie ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne vydá predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Podľa § 76 ods. 1 písm. e) a f) O. s. p., predbežným opatrením môže súd uložiť účastníkovi najmä, aby nenakladal s určitými vecami alebo právami a aby ničो vykonal, niečoho sa zdržal alebo ničो znášal. Navrhovateľ predbežného opatrenia musí (pokiaľ chce byť v konaní o predbežnom opatrení úspešný) osvedčiť svoj nárok voči odporcovi, ako aj potrebu dočasnej úpravy pomerov, t.j. naliehavosť situácie alebo obavu z ohrozenia výkonu rozhodnutia.

Nariadenie predbežného opatrenia má charakter provizórneho riešenia vzťahov medzi účastníkmi konania a vyžaduje preukázanie a osvedčenie existencie hmotnoprávneho nároku (pomery, vzťahu) medzi účastníkmi, ohľadne ktorého majú byť dočasne upravené pomery účastníkov, ako aj preukázanie naliehavej potreby úpravy právnych pomerov do rozhodnutia vo veci samej, keďže dočasná úprava je odôvodnená iba vtedy, ak existuje dôvodná obava, že jej nenariadením sa podstatne zhorší právne postavenie navrhovateľa v spore.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že základným predpokladom prípustnosti a dôvodnosti predbežného opatrenia je tvrdenie a osvedčenie existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi konania a nevyhnutnosť dočasnej úpravy právnych vzťahov medzi nimi. Predbežné opatrenie plní funkciu prostriedku regulujúceho právne vzťahy na obdobie po jeho vydaní a má preto výrazný preventívny zmysel i účinok, ktorý v naliehavých prípadoch môže zamedziť i vzniku škody alebo inej ujmy a ak k nej došlo, predbežným opatrením je možné zabrániť jej rozširovaniu. Nariadenie predbežného opatrenia vo všeobecnosti teda predpokladá, aby sa aspoň osvedčila danosť práva (nároku), a aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe predbežnej úpravy a podmienkou pre jeho vydanie je osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy pomerov, by bolo právo niektorého z účastníkov ohrozené. V každom prípade je však potrebné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako aj osvedčenie, že je tu nebezpečie bezprostredne hroziacej ujmy.

Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvyš pravdepodobná. Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda, že subjektívne právo

ani jemu zodpovedajúca povinnosť, nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme predbežného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak.

V konaní o nariadenie predbežného opatrenia spočíva povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno v činnosti súdu pred začatím konania a pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, výlučne na navrhovateľovi. V konaní o nariadenie predbežného opatrenia dôkazná povinnosť smeruje k osvedčeniu tých procesných a hmotnoprávných skutočností, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti (potrebe, naliehavosti, primeranosti) nariadenia predbežného opatrenia. Unesenie dôkazného bremena v tomto konaní teda predpokladá len to, aby navrhovateľ súdu aspoň navrhol dôkazy základného významu pre osvedčenie nároku, ktorý má byť dočasne chránený predbežným opatrením, ako i dôkazy na osvedčenie naliehavosti, primeranosti a nevyhnutnosti dočasného opatrenia.

Vlastnícke a užívacie právo, ktoré požívajú zákonnú ochranu, je možné obmedziť dočasnou úpravou pomerov, t. j. dočasným zákazom dispozície, jeho užívania a to vtedy, ak by výkon vlastníckeho práva bol v rozpore s inými, rovnako chránenými hodnotami - právami.

Cieľom predbežných opatrení v občianskom súdnom konaní je dočasná úprava pomerov účastníkov konania, obmedzujúca sa na dosiahnutie len predbežných účinkov. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Súd by mal pred nariadením predbežného opatrenia venovať zvýšenú pozornosť tomu, či nenakladaním s vecami alebo právami nedochádza k zásahu do vlastníckych práv odporcu nad nevyhnutnú mieru. Nenakladanie s vecami alebo právami má totiž svoje ústavné a zákonné limity. Ustanovenie § 76 ods. 1 písm. e) O. s. p. je možné aplikovať v tých prípadoch, keď to odôvodňujú osobitosti konkrétneho prípadu. Nenakladanie s vecami alebo právami treba v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ako aj v samotnom súdnom rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia, náležite konkretizovať. Pred nariadením predbežného opatrenia súd musí vždy zvážiť, či sa v dôsledku predbežného opatrenia nevytvorí nezvratný (nenapraviteľný) stav v právnych vzťahoch medzi účastníkmi, či zásah do práv dotknutého účastníka je primeraný navrhovateľom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov (zásada tzv. primeranosti zásahu) a napokon aj posúdiť, či predbežným opatrením nedochádza k zásahu do vlastníckych práv dotknutého účastníka nad nevyhnutnú mieru (podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere). Uvedené v praxi znamená, že odporca môže byť obmedzený v nakladaní len vo vzťahu k veciam alebo právam, ktoré majú súvislosť s osvedčeným nárokom na plnenie záväzku, na vydanie veci, príp. určenie vlastníckeho práva, obmedzenie dispozície musí byť primerané hodnote zabezpečovaného práva - v návrhu uplatnenej pohľadávke, a pohľadávka navrhovateľa nesmie byť v zjavnom nepomere k cene nehnuteľnosti, ktorej sa predbežné opatrenie dotýka a pod. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v rozhodnutiach všeobecných súdov musí existovať rozumný proporčný vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom (napr. Scollo proti Taliansku z 28. septembra 1994 a iné).

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa návrhom vo veci samej domáha vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu, darovacej zmluvy, uzavretej medzi Q. K., nar. XX. XX. XXXX, ako darcom a odporcom ako obdarovaným, predmetom ktorej bolo darovanie nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v katastrálnom území V., okres V. - stavba so súp. č. XXX, záhradná chata na parcele č. XXX/XXX, zapísaná na Liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom V., katastrálnym odborom, ktorej vklad bol povolený dňa 24. 09. 2012 pod č. M.-XXXX/XX z dôvodu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23. februára 2006, č. k. 21Cb/121/03-151, právoplatným dňa 30. 11. 2006 a vykonateľným 03. 12. 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. októbra 2006, č. k. 3Cob/107/2006-183, bola Q. K. (darcovi) uložená povinnosť zaplatiť Q.. V. C., správkyni konkurznej podstaty DRUKOS, a.s. v konkurze sumu 41. 679,40,-Sk (1. 383,50 eur) s príslušenstvom, pohľadávku ktorú veriteľ postúpil Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 06. 06. 2007 spoločnosti MEDIATON KMCH, s.r.o., pričom uvedená obchodná spoločnosť daný nárok následne postúpila Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 06. 2013 na spoločnosť THORPE CORPORATIN LTD, z ktorej bol Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 07. 2013, postúpený nárok na navrhovateľa. Dňa 30. 09. 2013 doručil navrhovateľ ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie exekútorovi, ktorému bolo poverenie na vykonanie exekúcie udelené dňa 06. 11. 2013 s tým, že dlžník bol do 23. 09. 2012 výlučným vlastníkom špecifikovanej nehnuteľnosti, ktorú dlžník darovacou zmluvou previedol na odporcu a vklad vlastníckeho práva v prospech odporcu bol povolený dňa 24. 09. 2012.

Navrhovateľ sa v posudzovanej veci teda domáhal nariadenia predbežného opatrenia z dôvodu potreby ešte pred rozhodnutím súdu vo veci samej, dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi, nakoľko vyjadril možnosť dôvodnej obavy, že budú pokračovať tendencie odporcu konať s cieľom ukrátiť uspokojenie nároku navrhovateľa v tom smere, aby bol zmarený účel súdneho konania o vyššie uvedenej odporovacej žalobe a tým i účel exekúcie, ktorým je uspokojenie nároku navrhovateľa. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľom navrhované predbežné opatrenie sleduje zaistenie budúceho výkonu rozhodnutia, avšak okrem existencie nároku bol navrhovateľ povinný osvedčiť i to, že bez predbežného opatrenia by bol prípadný budúci výkon rozhodnutia ohrozený, pričom nebezpečie zmarenia výkonu musí byť reálne a musí hroziť bezprostredne.

V prejednávanej veci pre splnenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia bol navrhovateľ teda povinný konkretizovať úkony odporcu, ktoré by svedčili o nakladaní, prípadne aspoň o úmysle nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou, v dôsledku čoho by eventuálne hrozila navrhovateľovi ujma na jeho majetkových právach. Je nepochybné, že i s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 366/2013, ktorým navrhovateľ argumentoval, je i v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu vzhľadom na jeho charakter možné nariadiť predbežné opatrenie smerujúce k zákazu dispozície s nehnuteľnosťami, nakoľko by prípadná dispozícia s takouto vecou mohla ovplyvniť až zmariť účel takéhoto konania, avšak je potrebné zdôrazniť, že samotné prebiehajúce konanie s takýmto predmetom, hoci na základe preukázanej existencie právneho pomeru medzi účastníkmi, ako i jeho osvedčenia, samo osebe nepredstavuje zákonný dôvod pre nariadenie predbežného opatrenia. Až preukázané ohrozenie, ktoré musí byť konkrétne a bezpečne osvedčené, umožňuje súdu pred rozhodnutím vo veci samej, predbežné opatrenie nariadiť, nakoľko súd pri nariaďovaní predbežného opatrenia nie je oprávnený skúmať dôvodnosť uplatneného nároku vo veci samej, musí však skúmať otázku prípustnosti a dôvodnosti predbežného opatrenia.

Súd prvého stupňa preto dospel k správne právnemu záveru, že navrhovateľ neosvedčil potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi navrhovaným predbežným opatrením, nakoľko neosvedčil žiadne priame a reálne ohrozenie prípadného budúceho výkonu rozhodnutia, a teda ani naliehavosť a nutnosť nariadenia požadovaného predbežného opatrenia, keď dôvody uvádzané navrhovateľom v podanom návrhu nezakladali ani len domnienku, že zo strany odporcu môže dôjsť alebo dochádza k úkonom, ktoré by smerovali k zmene terajšieho právneho stavu, a teda nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy nebolo dostatočne preukázané a zistené.

Je nutné poukázať aj na skutočnosť, že v posudzovanej veci návrh na nariadenie predbežného opatrenia nespĺňa ani podmienku osvedčenia, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy právnych pomerov, by bolo akýmkoľvek spôsobom ohrozené právo navrhovateľa na uspokojenie jeho pohľadávky voči dlžníkovi, uspokojenia ktorej sa môže domáhať proti odporcovi z toho, čo odporovaným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, resp., že bez nariadenia predbežného opatrenia by sa zhoršilo právne postavenie navrhovateľa v spore, a to s poukazom na ustanovenie § 42 ods. 4 za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka, z ktorého totiž jednoznačne vyplýva, že v prípade, ak nie je možné, aby veriteľ požadoval uspokojenie svojej pohľadávky z takéhoto majetku, má právo na náhradu (v peniazoch - viď napr. rozhodnutie NS SR, sp. zn. 1 Cdo 26/97) voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech a preto absolútne neobstojí argumentácia navrhovateľa, že v prípade hypotetického ďalšieho prevodu nehnuteľnosti by bol zmarený účel konania vo veci samej, keďže z platnej judikatúry, vychádzajúcej práve z citovanej právnej úpravy vyplýva, že vlastnícke právo toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech k veci, ktorá bola predmetom tohto úkonu, nie je podmienkou úspešného uplatnenia odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a ods. 2 až 5 Občianskeho zákonníka (R 5/2008).

Odvolačný súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že navrhované predbežné opatrenie zjavne nie je primerané hodnote zabezpečovaného práva - t.j. k hodnote pohľadávky, ktorá má byť prípadne uspokojená z majetku, obmedzenia dispozície, s ktorým sa navrhovateľ domáha, keď pohľadávka navrhovateľa (istina vo výške 1.383,50 eur s príslušenstvom) je v zjavnom nepomere k predpokladanej cene nehnuteľnosti, ktorej sa navrhované predbežné opatrenie dotýka (rádovo niekoľko desiatok tisíc eur). Obmedzenie vlastníckeho práva predbežným opatrením, ktorým sa zasahuje do vlastníckeho práva odporcu, s cieľom zabezpečiť prípadný výkon rozhodnutia v prospech navrhovateľa, je potrebné riadne zvažovať a ako už bolo uvedené, zabezpečenie práva predbežným opatrením je mimoriadnym prostriedkom, a pre jeho nariadenie, okrem iných podmienok musí byť osvedčená účelovosť správania sa odporcu (zbavuje sa svojho majetku, zaťažuje ho a pod.), resp. musí byť osvedčené, že také správanie bezprostredne hrozí (teda zatiaľ nenastalo). Len vtedy môže nariadené predbežné opatrenie poskytnúť spravodlivou ochranou práv navrhovateľa, na úkor predbežným opatrením obmedzeného práva odporcu.

Ako už odvolací súd uviedol vyššie, navrhovateľom navrhované predbežné opatrenie sleduje zaistenie budúceho výkonu rozhodnutia, avšak okrem existencie nároku bol navrhovateľ osvedčiť i to, že bez predbežného opatrenia by bol prípadný budúci výkon rozhodnutia ohrozený, pričom nebezpečie zmarenia výkonu musí byť reálne a musí hroziť bezprostredne. Existencia dlhu ešte sama o sebe nemôže byť dôvodom na nariadenie predbežného opatrenia, nakoľko dôvodom pre nariadenie predbežného opatrenia môžu byť iba skutočnosti, ktoré opodstatňujú obavu, že by prípadný výkon rozhodnutia mohol byť zmarený. U dlžníka môže byť dôvodom jeho konanie, ktorého dôsledkom je zníženie majetku, ktorý je pri exekúcii možné postihnúť alebo, ktoré inak podstatnou mierou negatívne ovplyvňuje majetkové pomery dlžníka.

Súd prvého stupňa preto napadnutým uznesením, ktorým návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol z dôvodu, že zákonné podmienky na jeho nariadenie splnené neboli, nakoľko neosvedčil potrebu dočasnej úpravy medzi účastníkmi konania a ani skutočnosť, že budúci výkon rozhodnutia by mohol byť ohrozený, rozhodol vecne správne.

K odvolacím námietkam navrhovateľa, spočívajúcich v tvrdení, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, nakoľko sa súd prvého stupňa nevysporiadal s jeho argumentmi v prospech nariadenia predbežného opatrenia a nevyjadril sa k dôvodom uvedeným v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, I. ÚS 366/2013, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že s poukazom na vyššie uvedené, zo znenia odôvodnenia citovaného rozhodnutia ústavného súdu, vychádzajúceho z odlišných skutkových okolností, nemožno vyvodzovať dôvodnosť nariadenia predbežného opatrenia v prejednáwanej veci.

Kontrola prvostupňového rozhodnutia sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu jeho odôvodnenia upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 167 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorého má súd v rozhodnutí uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti.

V posudzovanej veci z odôvodnenia napadnutého uznesenia jednoznačne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a dostatočne vysvetlil, aké podmienky musia byť na nariadenie predbežného opatrenia, ktorého sa navrhovateľ domáhal splnené, z akých dôvodov ich v predmetnej veci za splnené nepovažoval, pričom postupoval v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a zásadami, vzťahujúcimi sa k predbežnej dočasnej úprave pomerov účastníkov; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k tvrdeniam uvedeným v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú právny záver súdu.

Skutočnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením ponúknutých dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia jeho návrhu súdom, prípadne sa dožadovať stotožnenia sa s jeho úvahami a ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

O náhrade trov konania (pred súdom prvého stupňa i pred odvolacím súdom) v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodne súd prvého stupňa v rozhodnutí o náhrade trov konania vo veci samej (§ 224 ods. 1, § 145 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.